

Мрії про Україну: дитячий погляд

Щоб в кожному селі садочок та школа,
Робота для всіх, цвіла промисловість,
Щоб молодь культурна, парки довкола,
Щоб чистими були довкілля та совість.
Щоб були у нас найкращі лікарні.
Щоб було все добре, бо ми - нездоланні!
Наука й туризм у нас процвітали,
Щоб в мирі та дружбі всі проживали!
Ми зробимо все, щоб мрії здійснити!
І ви не дивіться на те, що ми - діти.
Здійснимо все, варто лиш захотіти
Бо нам пощастило тут жити й любити!

творчі роботи

переможців обласного етапу

Всеукраїнського конкурсу

дитячої творчості,

присвяченого

25-й річниці незалежності України

Департамент культури, туризму
та культурної спадщини
Кіровоградської обласної державної адміністрації

Кіровоградська обласна бібліотека для дітей
ім. Т.Г. Шевченка

Відділ розвитку дитячих бібліотек і маркетингу

*Мрії про Україну:
дитячий погляд*

*Творчі роботи
переможців обласного етапу
Всеукраїнського конкурсу
дитячої творчості,
присвяченого
25-й річниці незалежності України*

м. Кропивницький

2016

ББК 83.8 (4 УКР – 4КІР)

М 88

Мрії про Україну: дитячий погляд. Творчі роботи переможців обласного етапу Всеукраїнського конкурсу дитячої творчості, присвяченого 25-й річниці незалежності України: збірка / Кіровоградська обласна бібліотека для дітей ім. Т. Г. Шевченка ; уклад. Л. Босюк. – Кропивницький, 2016. – 20 с.

Збірка містить інформацію про проведення у краї Всеукраїнського конкурсу дитячої творчості «Мрії про Україну: дитячий погляд». Також, подані тексти 18 поетичних, прозових творів та малюнків дітей – авторів робіт, що представляли область на Всеукраїнському конкурсі, у т. ч., й десятирічної Анни Лисенко, вірші якої посіли II місце на Всеукраїнському конкурсі у номінації «Поетичні твори».

Упорядкування матеріалу,

комп'ютерна верстка

Л.С. Босюк

Відповідальна за випуск

Т.С. Манжула

До відзначення 25-ї річниці незалежності України проводився Всеукраїнський конкурс дитячої творчості «Мрії про Україну: дитячий погляд». Його організатори – Фонд Миколи Томенка «Рідна країна» та Національна бібліотека України для дітей (м. Київ), запросили до участі усі бібліотеки країни.

Основними завданнями і метою конкурсу було сприяння національно-патріотичному розвитку юних громадян та утвердження в їхній свідомості історичних і культурних цінностей українського народу, стимулювання пізнавальної активності, самостійності та спонукання до творчості. Конкурс проводився у два тури та у трьох номінаціях: «Поетичні твори», «Прозові твори», «Малюнки» у вікових категоріях: читачі-учні (вихованці) 10-12 років; читачі-учні (вихованці) 13-16 років.

Проведенням конкурсу у краї опікувалась Кіровоградська обласна бібліотека для дітей ім. Т.Г.Шевченка під патронатом департаменту культури, туризму та культурної спадщини обласної державної адміністрації.

На конкурс було представлено 112 прозових, поетичних творів та малюнків, авторами яких стали діти нашої області віком від 10-ти до 16-ти років.

До складу компетентного журі входили: *В.В.Бондар, прозаїк, доцент кафедри видавничої справи та редагування Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В.В.Винниченка, член Національної спілки письменників України; А.В.Саржевський, вчитель української мови і літератури, відмінник освіти України, член Національної спілки журналістів України; А.Д.Кімнатний, художник, завідувач відділу обласного художнього музею – картинної галереї П.Оссовського «Світ і Вітчизна», член Національної спілки художників України; Т.С. Манжула, директор Кіровоградської ОДБ ім. Т.Г.Шевченка, заслужений працівник культури України; О.В. Ліпей, заступник директора з наукової роботи та висококваліфіковані бібліотечні фахівці Н.І. Расторгуєва, А.М. Томило Кіровоградської ОДБ ім. Т.Г.Шевченка.*

Журі визначило 18 кращих робіт обласного туру Всеукраїнського конкурсу дитячої творчості «Мрії про Україну: дитячий погляд», які були направлені до головного оргкомітету Національної бібліотеки України для дітей для участі у заключному турі конкурсу.

Обласна бібліотека для дітей ім. Т.Г. Шевченка вдячна усім дітям – авторам робіт, які взяли участь у конкурсі.

Нам приємно, що десятирічна Анна Лисенко із села Чемерпіль Гайворонського району, посіла II місце у Всеукраїнському конкурсі дитячої творчості «Мрії про Україну: дитячий погляд» у номінації «Поетичні твори» у молодшій віковій категорії від 10-ти до 12-ти років.

На обласному етапі Аня виборола також 2-е місце.

Вважаємо, що варто познайомитись з мріями наших юних земляків, перелитих в слово і малюнок. У цьому допоможе унікальна збірка робіт переможців обласного етапу конкурсу. Ви дізнаєтесь до чого прагнуть українські діти, якою хочуть бачити нашу країну і що бажають зробити задля їх здійснення. Читаючи чудові вірші і прозу, переглядаючи малюнки можна тільки сказати: «Віват!» думкам і міркуванням підростаючого покоління, їхнім серйозним, іноді, навіть, не дитячим поглядам на життя і чистим помислам. Сподіваємось, що все так і буде. Адже думки, якщо дуже цього захотіти, втілюються.

Бажаємо усім дітям успіхів у навчанні і творчості та здійснення їхніх мрій і задумів у нашій країні!

Номінація «Поетичні твори»

Вікова категорія 10-12 років

1-е місце, **Родермель Еріка, 12 років,**
с. Ялинівка,
Олександрійський район

Мрії про Україну

Блакитне небо і пшеничне поле,
Стежина, по якій іду до школи.
В степу тополя, в березі калина
Це все моя, кохана Україна.
Тут пісня солов'їна в небо в'ється,
Верба плакуча над водою гнеться,
Лани безкраї, на подвір'ї квіти,
Радіє серце піснею зігрите.
Тут колискова, що співала ненька,
Коли я зовсім ще була маленька,
Пісні такі, що серце й душу крають,
Бо їх душею земляки співають.
Гостинні люди тут у кожній хаті,
Вас хлібом-сіллю будуть зустрічати,
Хліб щойно з печі рушником накритий,
Нема такого більш ніде на світі.
Про тебе, дорога моя країно,
Я можу говорити безупинно.
Та мрію нині про єдине,
Щоб ти жила у мирі, Україно!!!

2-е місце
Лисенко Анна, 10 років,
с. Чемерпіль,
Гайворонський район

Моя мрія

Я сніжинка на Землі,
Я маленька українка,
І дорослі і малі –
Разом ми одна хмаринка.
В дружбі й мирі треба жити,
Всі повинні пам'ятати,
Що ми любимо Україну
І разом нас не здолати!

Я співаю і танцюю, і пишу вірші –
Це для неньки України
Ці старання всі.
Я стараннями своїми
Намагаюсь розгорнути
Ті руїни, що в країні
Не повинні бути.
Мрію я про мир у світі,
Про щасливе майбуття,
Хай нам сонце завжди світить,
Буде радісним життя!

Моя Україна

Моя Україна, як сонечко ясна,
Як квіточка в полі прекрасна.
Моя Батьківщина - родюча земля,
Бо має вона найщедріші поля.
Країна моя ще й лісами багата,
У неї є ріки, є гори Карпати.
Вона Незалежна, як вітер у полі,
Радіти уміє, сумує у горі.
Живе в Україні родина моя,
Щасливо зростаю в країні і я.
За землю святую я Бога молю,
Бо більш за життя я Вкраїну люблю.

3-е місце

Рогова Анастасія, 10 років,

м. Олександрія

Дитяча мрія

Чого дитині побажати?
Щасливою щоб була мати.
Цукерок, щоб було багато
І іграшок десь зо дві кімнати.
Щоб можна було грати в м'ячик
І збігати на дитмайданчик.
Щоб тато з АТО повернувся,
Прийшов, обняв і посміхнувся,
Сказав: «Привіт, моя маленька,
Так скучив, серденько рідненьке».

А я дивлюся і радію: –
Нарешті Бог здійснив цю Мрію!

Вікова категорія 13-16 років

1-е місце,
Бірзул Денис, 15 років,
м. Кіровоград

Калинова туга

Плаче гірко у лузі калина,
Нахилила до низу гілки
І сидить біля неї дівчина,
Що приходила з милим сюди.
А хлопчина її десь поїхав
І не знає сердешна куди.
Зараз сумно і тяжко калині,
Це кохання палкого сліди.
Піднесла до обличчя її грону
І відчула знайоме тепло,
Колихнулося серце у стоні
Від кохання журбу принесло.
На тім лузі гуляла дівчина,
Жартувала із милим вона
Цілував він уста її милі,
Бо була та любов неземна.
А сьогодні сидить бідолашна
І не вірить у правду гірку,
Бо війна вже затіялась страшна,
Розлучила любов ту палку.
І не віриться бідній дівчині,
Що відбулося в мирний наш час,
Коли люди живуть всі у мирі,
Але раптом стріляють у нас...
І вбивають людей і вбивають,
Гинуть люди на клятій війні.
Запитала вона у калини:
«Чи це сон? Чи війна ця у сні?».
А калина все плаче у лузі
І не може сказати вона,
Що війна ця не сон цій подрузі,
Що це правда гірка і страшна...

А дівчина сидить, дуже плаче,
Все питає калину вона:
«То ж скажи, ти калино прекрасно,
Як же жити, коли йде війна?».
«Не тужи моя люба дівчино,
Все минеться пройде і вона.
Не сумуй і не плач моя мила
Ти така на весь світ не одна.
Що сказати тобі бідолашна?
Як утішити серце твоє?
Як весна ти така ж все прекрасна
Бережи ж ти кохання своє.
А мене залиши на цім лузі
Та іди без оглядки туди,
Де не має на всій тій окрузі
Навіть сліду страшної війни.
Як же тяжко на серці буває
І не може ніхто пояснить.
Як же землю свою українську
Від страшнючого змія звільнить.
Не скажу я тобі моя мила,
Бо не знаю про це і сама,
Коли ворог піде з України,
Коли скінчиться клята війна...».
«Не піду я нікуди, калино,
На цім краї з дитинства росла,
Якщо треба, то тут і загину
Я тут серцем своїм приросла.
Тут краса така дивно чудова
На всім світі такої нема,
Тут могутчі ліси і діброви
І краплиста прозора роса.
Тут поля і луги барвінкові,
Зеленіє у лузі трава
І квітки понад лісом казкові –
Я в красі цій з дитинства росла.
Як же гарно було в нашій краї,
Де співали птахи у гаю,
А сьогодні так люди страждають
Зупиніть цю кляту війну!».

2-е місце

Турлюн Анастасія, 16 років,

м. Благовіщенське

**Вірш, присвячений брату,
який перебуває в АТО**

А за вікном все плачуть небеса...

А за вікном все плачуть небеса,
Все схлипують останні хризантеми,
Все похмурніє осені краса,
Меланхолію посилаючи на мене.
Плач, небо, плач, схованко моїх сліз,
Яких уже мені не зупинити.
І згадується, як ми все колись
Полинати хотіли в вічне літо...
Та ні... Тепер тебе я бачу лиш вві сні,
Мій лицарю, ти падаєш в обійми
Ані мені, ні матері - війні,
Щоб жила я, і матір, і країна.
Ти кажеш, що по-іншому не міг,
Це твій обов'язок, це жертва є для миру.
Я знаю. І лишень переступив поріг
Молитися почала, як ніколи щиро.
Молитися за тебе, за життя,
За синє небо, за квітуче жито,
За справедливість, віру й майбуття,
Адже в нас стільки ще не пережито!
І так молюсь й чекаю майже рік.
Нервово поглядаю на мобільний.
"Ти як там?" Щем у голосі ураз обпік:
"Трішки втомився, але місто уже вільне".
"Я так сумую, любий..." - й обірвало.
Що ж це за лихо послано на нас:
Весь вік боролись - й знову. Вам ще мало
Тих жертв, тих душ скалічених!.. Лише один наказ.
І сонце засіяє, й задзвенять струмки,
Й повернешся, герою, ти до мене!
О, як я хочу, щоби справдилися ці думки!
Бо лиш тоді душа весь морок скине.
Живи, коханий, бийся, та живи!
Ми маємо ще стільки разом подолати!
Як так не можеш, хоча б знову в сні прийди,
А я буду молитись і чекати.

Нового дня з надією на мир,
Нової зустрічі, хоч телефонної розмови,
Нових обіймів й щастя цілий вир,
Й не про війну - про вічний спокій змови...
А за вікном все плачуть небеса,
Пекучим сумом душу обливають.
Яка краса, яка це все-таки краса,
Коли коханий поруч і війни немає...

3-е місце

Анісімова Катерина, 15 років,

с. Маловодяне,

Долинський район

Мрії про Україну

Моїй Україні - світле майбутнє:

У неї є я і є мої друзі.

Ми знаємо точно із нас вийде щось путнє,

Бо ми енергійні, ми завжди у русі.

Знаєте, скільки ми можемо зробити?

У нас є ідеї й намагаємося творити:

Що припинити, а що - відновити,

Вам наші фантазії не уявити!

Щоб в кожному селі садочок та школа,

Робота для всіх, цвіла промисловість,

Щоб молодь культурна, парки довкола,

Щоб чистими були довкілля та совість.

Щоб були у нас найкращі лікарні.

Щоб було все добре, бо ми - нездоланні!

Наука й туризм у нас процвітали,

Щоб в мирі та дружбі всі проживали!

Ми зробимо все, щоб мрії здійснити!

І ви не дивіться на те, що ми - діти.

Здійснимо все, варто лиш захотіти

Бо нам пощастило тут жити й любити!

Номінація «Прозові твори»

Вікова категорія 10-12 років

1-е місце

Федоров Олександр, 11 років

м. Долинська

Мрії про Україну

Про яку країну я мрію?

Почнемо з того, що нам, всім дітям, потрібно чимало. На мій дитячий погляд – це безкоштовний та над швидкий Інтернет «Нескінченний зір», сухарики та чіпси, які не шкодять здоров'ю, свободу дій, заміна усіх сучасних шкіл на землі на віртуальні «Скарбниці знань». Ці слова каже моя душа.

Насправді, нашій Україні потрібно багато крапельок добра, щоб в нас все було «в шоколаді». Якщо, я закриваю очі з думкою про «Майбутню Україну», в мене перед очима здоровецький мегаполіс, люди живуть без машин, тому, що з'явилися телепорти, повітря чистіше, екологія прекрасна. Вчені археологи винайшли невичерпне джерело руди, заліза, газу та інші корисні копалини, які потрібні для повноцінного життя людини. Та те, чого я найбільше хочу, хотів і хотів би – це миру на Землі, миру в нашій єдиній, вільній Україні. А ще, щоб знайшли рецепт вічного життя – усі люди безсмертні.

Я виросту і зроблю все для того, щоб всі мої мрії збулися.

Україна процвітає, вона – найкраща! Моя Україна!. Я це кажу гордо!

2-е місце

Оніщук Юлія, 12 років

сmt Вільшанка

Мрії про Україну

*Країну мрії я малюю,
Навіки сильну і міцну,
Свою країну я ціную,
Її на вік люблю одну*

У кожної дитини або дорослої людини є свої мрії. Я думаю, що не буває людей, які б не мріяли про що-небудь у своєму житті. Хтось мріє про славу, хтось про гроші, хтось про кар'єру, про сімю, кохання, благополуччя. Мрії можуть бути великі і маленькі, реальні і фантастичні, здійсненні і

нездійсненні. Про що мрію я? Мрію я дуже часто: мрію перед сном, в школі, коли мені нудно. Всі мої мрії дуже різні, більшість про майбутнє доросле життя. Одна з головних моїх мрій – це якою буде країна, у якій я розпочну своє самостійне життя. Моя батьківщина, моя Україна. Моя ненька. Тут я народилася і живу. Це земля моїх батьків, дідів. Своє майбутнє я бачу лише тут. Я завжди цікавлюсь і спостерігаю за нинішньою ситуацією у країні і вона мене дуже пригнічує: безглузда війна, де гинуть молоді люди, які б могли жити й розвивати нашу державність; бідність, яка завела людей у безвихідь, страх перед завтрашнім днем. У мене складається враження, що Україна оповита тяжкими путами, і коли, і ким вони будуть розбиті не відомо. Ми так недбало ставимося до нашої прекрасної Батьківщини, яка, пам'ятаючи історію українського народу, вже багато разів вставала з колін. Але чому? Чому ми повсякчас помиляємося? Невже це наша важка, нова, наша доля? Ні! Я в це не вірю! Я мрію.

Часто уявляю майбутню Україну – це розвинута та забезпечена держава, де нема місця злидням і страху. Майбутня Україна – це країна, яку поважають і цінують у Європі та у всьому світі. Тут, в омріяній країні, люди живуть з інтересом і задоволенням, у достатку і благополуччі, без страху за своє життя, за майбутнє своїх дітей. Тут панують мир і спокій, немає місця ненависті, несправедливості, жорстокості і безсердечності. Моя Батьківщина буде вільною, демократичною, незалежною і цілісною країною, де не буде панів-олігархів, що «правдою торгують» та забирають все людське і зневажають те, за що колись боролися наші предки, а зараз відстоюють добровольці-патріоти, - свою землю, мову, віру, культуру, звичаї і традиції. Українці будуть з впевненістю дивитися у майбутнє і сміливо крокуватимуть по життю. У кожного прокинеться бажання будувати і розвивати свою державу. Все це буде. Я вірю! Треба лише всім українцям об'єднатися і не лише говорити про свою любов до країни, а й працювати на її добробут, віддаючи всі свої сили. Лише тоді, коли кожен з нас стане культурним, духовно багатим, милосердним, принциповим, чесним, добрим і своєю натхненною працею приносить радість не лише собі, а й людям навколо, саме тоді наша Україна буде країною-мрією.

Я мрію і вірю, що настане день і зламаються всі перепони, і промінці щастя і добробуту торкнуться кожного українця. Україна буде могутньою та славною країною і як співає популярний гурт «Океан Ельзи»: «... і все буде добре!».

Мої добро надійні мрії про Україну коли-небудь здійсняться і стануть реальністю, інакше просто не може бути.

3-е місце

Шатоха Ліза, 12 років

с. Камбурліївка,
Онуфріївський район

«Моя Україна»

*Дзвін шабель, пісні, походи,
Воля соколина,
Тихі зорі, ясні води –
Моя Україна.
Синь гаїв, поля, світання,
Пісня солов'їна,
Ніжний шепіт і зітхання –
Моя Україна.
І в очах твоїх, кохана,
Міниться і лине
Сонцем щастя осіяна
Моя Україна.*

В. Сосюра

Україна – це чудова країна, яка виділяється своєю співучою, милозвучною, гнучкою, сповненою музики і квіткових пахоців мовою. Хоча ця країна і маленька за розміром території, але ніколи не здається, завжди рухається вперед до своєї мети і завжди її досягає.

Хоч я маленька, але ніби в далекому минулому згадую той час, коли ходила в дитячий садочок, до школи з бабусею і мамою в далекій Авдіївці. Але сталося так, що нам з нашою великою сім'єю довелося переїхати до родичів в Кіровоградську область. Тут живуть добрі щирі люди.

Мій братик Єгор закінчив у Камбурліївці школу і навчається в технікумі. Молодша сестричка Софійка ходить до четвертого класу. Тато пішов добровольцем захищати нашу землю, наш рідний край. Мене тепло прийняли в класі мої нові подруги, але й досі я сумую за подругами з Авдіївки. Всі ми знаємо, що зараз відбуваються не дуже приємні події на Сході. Вже багато мирних людей і воїнів, які пішли боронити нашу свободу, спокій в країні, відродження, мирне і вільне майбутнє, померли не своєю смертю, а через ворогів.

Але давайте залишимо ці сумні думки і задумаємось, про інше – про майбутнє нашої неньки-України. Я дуже хотіла б побачити його багатим та радісним. Хотіла б, щоб Бог наділив наших правителів мудрістю керування державою. Щоб всі люди жили в мирі, любові та спокої, щоб ніколи не забували свої традиції і завжди звертали увагу на наші символи Держави: герб, прапор, гімн, які надають єдності.

Якими б не йшла тернистими шляхами наша країна, вона гідно триматиме стяг вольності, єдності й братерства. А я виросту і стану хорошою людиною, вірно любитиму свою рідну Україну.

Номінація «Прозові твори»

Вікова категорія 13-16 років

1-е місце

Семенко Дарина, 15 років

с.м.т. Петрове

«...Майбутнє... Яке воно?»

...Майбутнє... Яке воно? Таке далеке, загадкове, незрозуміле. Мені зараз важко уявити себе, наприклад, у віці 60 років. Але я спробую.

Тож, через 45 років моїй Україні виповниться 70 років. У цьому, як для країни, молодому віці, моя Батьківщина велика, могутня, успішна країна в складі об'єднаної Європи. Війни давно немає. Люди знайшли порозуміння, знайшли в собі силу і мудрість пробачати. А на місці бойових дій, де найбільше пролилася українська кров, не пам'ятники, ні, там галявини червоних маків, які милують око і нагадують водночас про трагічні події.

...Мені 60 років. Я пенсіонерка й збираюсь в чергову подорож в екзотичні країни. У майбутній Україні – всі пенсіонери люблять подорожувати. В Україні немає бідних людей, а тим більше, безхатченків. Немає сирітських будинків, бо в кожній дитині є сім'я

Навчання в школі – дуже цікаве. Замість підручників – планшети. Шкільна дошка, також, комп'ютеризована. Тепер, коли вчитель розповідає про, наприклад, якусь країну, то, завдяки технологіям, учні віртуально, одягнувши лише спеціальні окуляри, потрапляють в неї й вивчення цієї країни перетворюється на цікаву й дивовижну подорож. А найцікавіше буде на уроках історії, де буде можливість приміряти на себе, навіть, роль якогось прославленого історичного діяча. Я би хотіла відчути себе в ролі княгині Ольги.

Діти не вчать в одній школі довго. Через три-шість місяців учні змінюють місце навчання й можуть потрапити в іншу країну. Це дає можливість подорожувати, вивчати географію й знаходити нових друзів.

Зовсім іншим у нас буде транспорт. Він буде використовувати лише енергію сонця та вітру.

Зникнуть поліетиленові пакети, від яких зараз страждає наша Земля, бо знайдуть їм заміну – органічну недорогу речовину.

Наш український Крим буде світовою оздоровчою перлиною. З усього світу до нас будуть їхати туристи милуватися краєвидами Карпат, Дніпра, Чорного та Азовського морів. А вчені з різних країн будуть переймати досвід українських вчених у побудові космічних кораблів, вирощуванні рідкісних рослин.

А трагічні події російсько-української війни залишаться лише на сторінках книжок, у художніх та документальних фільмах та в нашій пам'яті, про що ми, бабусі та дідусі, розповідаємо своїм онукам.

А ще я закриваю очі і уявляю як прогулююсь зі своєю великою, дружною родиною, уявляю людей, які живуть поруч. На їхніх обличчях завжди посмішки.

Бо я живу в країні щасливих людей – в Україні.

2-е місце

Бабакіна Вікторія, 14 років

с. Роздолля,

Компаніївський район

«Україна в кожному з нас»

Існує в нашого народу красиве повір'я, що кожній людині янгол вдихає душу, легенько надавивши пальцем над верхньою губою. А в нас, українців, разом з душею починає жити Україна... Вірніше, у кожному з нас є дві Батьківщини: реальна, яку ми розбудовуємо, за яку сваримося, яку обираємо, реформуємо й відтворюємо, і та, недоторканна, завтрашня «країна - Україна майбутнього», яку бережемо в незаплямованих частинках душі чи не від себе самих...

Знаєте, благородне це діло - брати до рук лопату, щоб посадити дерево, але, коли закриваємо очі і не бачимо розкішного саду на місці пустирища, - пагінець приречений. Він не дасть пишної крони, не пустить глибокого коріння. Наша Україна, схована за страхом, невпевненістю, відчаєм чи слабкістю, не стане реальністю, допоки ми будемо задовольнятися меншим і чекати, що хтось за нас прокладе стежку в краще життя. Потрібно говорити про нашу країну. Адже слово - це віра. Віра в себе, своє майбутнє, у своїх товаришів і у своїх ворогів теж.

Віра в Україну, яка починає своє життя з твого великого українського серця, із твоєї палкої душі. Каліграфічно занотоване на папері, виголошене в гучних промовах чи висловлене пошепки, побачене у радісних снах майбутнє не матиме перспективи, якщо слова відірвані від серця, фантазії відсторонені від реальності, а Україна в кожному з нас - далека від України за вікном.

Ми - майбутнє своєї країни. Твої думки, вчинки, бажання – це теж Україна, обрана чи забута Богом наша земля. Вона починається з нас. І в нас закінчується. Якщо ми хочемо гідного життя, то й думки мають бути чистими, непорочними, світлими...

Можливо, ніхто й не помітить папірця, якого ти кинеш просто на вулиці. Але це знатимеш ти сам і твоя совість, адже там, у зоряній Україні майбутнього - це сором! І так - в усьому. Доки дозволятимеш собі щось негідне, неправильне, доти й отримуватимеш це у відповідь.

3-е місце

Притула Ліза, 14 років

м. Новомиргород

**«Я вірю в майбутнє твоє, Україно!
Я вірю в майбутнє своє...»**

Мені минуло тринадцять... Свідомо, чи несвідомо часто замислююся над майбутнім своїм та моєї України, яка на сході у вогні війни.

Люблю я Україну, таку чисту і квітучу, ясну і незвичайну. Таку безкраю у своїх кордонах і таку миттєву у своїй вічності. Так, саме таку: єдину і неподільну, багату і щасливу, а не таку, яку ми бачимо зараз, духовно розкроєну навпіл, крізь яку ледь-ледь пробиваються життєві промінчики благополуччя.

Тема майбутнього України для мене, без перебільшення, дуже болюча. Так, як гіркі ліки допомагають хворому піднятися на ноги, так мої роздуми надихають мене на прогнозування нашого з вами майбутнього. На ваш прискіпливий розсуд подаю свої версії бачення майбутнього. Одна а версій: вибір українців. Що потрібно змінити, щоб нам, простим українцям, стало краще жити? Можливо змінити себе?... А для цього вивчати нашу історію, культуру, звичаї, тобто навчитися шанувати і знати минуле, без якого не має майбутнього, звеличувати та вшановувати пам'ять своїх героїв. Прислухайтесь, чуєте, вони кричать до нас крізь глибину століть. Почуймо їх! Бо без цього ми не відбудуємо свою націю. Вибір за нами: чи поставимо Україну на ноги, піднімемо з руїн та згарищ, чи проігноруємо. І, можливо, назавжди наша рідна Україна залишиться на колінах просити милостиню у заможних держав.

Інша версія, можливо менш ймовірна, проте теж має право на існування. Я вважаю, що наше майбутнє буде щасливим, коли кардинально змінити систему життя, механізм управління. Це може статися лише тоді, коли до влади придуть ті люди, які відрізняються від сучасних можновладців не прагненням розбагатіти, а духовністю, патріотизмом, інтелектом. Можливо для цього пройде не один десяток років і виросте не одне покоління. Але це буде. А зараз нам залишається тільки працювати над собою. І все - таки, в моєму серці, десь там глибоко, жевріє надія, що свідомі люди із вершин інтелігенції, зможуть своїм жагучим словом підняти наш приспаний народ на революцію свідомості, яка переверне наше з вами життя, зламає застарілі стереотипи, відкриє Україні шлях у майбутнє.

Номінація «Малюнок»

Вікова категорія 10-12 років

1-е місце, **Гладка Вікторія, 10 років**, м. Кіровоград

«Моя квітуча Україна»

2-е місце, **Янович Олександра, 10 років**, смт Голованівськ

«Щасливе дитинство у бабусі в селі»

3-е місце, **Торчинська Єлизавета, 10 років**, м. Кіровоград

«Весна в Україні»

Вікова категорія 13-16 років

1-е місце, **Нікітіна Анастасія, 15 років**, м. Олександрія

«Найкраща зірка - Україна»

2-е місце, *Тележинська Анна, 15 років*, м. Кіровоград

«Символи надії»

3-е місце, *Кіндіченко Владислав, 15 років*, м. Новоукраїнка

«Моя Україна»

Видавець:

**Кіровоградська обласна бібліотека для дітей ім. Т.Г.Шевченка
вул. Шевченка, 5
м. Кропивницький,
25006**

Телефон/факс: (0522) 22-45-85

<http://librarychl.kr.ua>

02219398@mail.gov.ua